

Марко Ганчев

Глухар

Едно време глухарят беше петел като петел. Но не се смяташе за петел като петел. Смяташе се за петел над петлите.

– Как-как-как? – постоянно покрякваше той на кокошките, ярките и пилетата. – Как може да понасяте кукуригането на друг петел? Ще слушате само моето! Ко-ко-о – кокореше се нагоре-надолу по двора.

Останалите петли отначало не отдаваха особено внимание на големите му претенции. Петел като петел, мислеха те. И си гледаха работата. Едни петли първи забелязваха ястребите и надаваха тревога. Други бяха специалисти по поровете. Трети най-бързо усещаха приближаването на лисицата. С общите им усилия кокошето племе се предпазваше от хищници.

– Кво-кво-кво е това? – възмущаваше се нашият петел. – Аз мога да ви пазя едновременно от всички зверове. Няма нужда от други петли.

– Хайде де. Само ти си петел. Ние сме на петел шията! – случваше се да възрази някой от другите петли.

Бъдещият глухар се нахвърляше яростно върху него. Хвърчаха пера и перушина.

– Петел като петел – казваха си останалите петли и си гледаха работата.

– Кот-кот-кот – задушевно коткаше понякога бъдещият глухар някоя група кокошки и пилета. Убеждаваше ги да приемат само него за петел, да прогонят останалите.

Но най-често крещеше, кацнал на зида:

– Аз! Аз! Аз! Аз съм петелът на днешното време. Другите петли са братовчеди на ястреба. Лисицата им е баба по майчина линия. Аз, аз, аз! – И се тупаше с криле по гърдите.

Кокошият свят си кълвеше дребните придобивки по двора и си викаше: „Може и да е прав, щом толкова кряка.“

– Аз! Аз! Аз! Туп! Туп! Туп! – ечеше по цял ден от зида.

Останалите петли взеха да изчезват един по един. Някой с разкъравена глава. Друг – сложил криле на ушите си, за да се спаси от оглушителния крясък на глухаря. Трети, омаломощен, оставаше в двора, но той вече не беше никакъв петел, а примирена кокошка.

Бъдещият глухар остана единствен петел. Сега като че ли нямаше защо толкова да кряка и да се бие в гърдите. Противниците му бяха отстранени.

Обаче напук на очакванията той крещеше още по-оглушително. И вече съвсем не спираше.

– Аз, аз, аз! Аз съм единственият петел. Другите са на петел шията.

Няма друг петел като мене. Как-как-как може да има друг петел като мене! Кво-кво-кво ще ми разправят! Петел на петлите съм аз.

И така цял ден. И втори. И трети. Безкрай.

И оглуша. Оглуша като нищо от собствената си хвалба.

Той и преди това си беше като глух, защото не искаше да чуе никакъв друг глас. Но сега оглуша наистина.

От зида се метна на близкото дърво, за да се хвали от още по-високо. Покрещя, покрещя оттам, па прехвъркна на друго дърво. Вдигнал врат нагоре, отворил човка към небето, вика ли, вика:

– Аз! Аз! Аз!

И се бие в гърдите: туп, туп, туп.

Нито чува нещо, нито пък иска да чуе. От петел стана на глухар. Така произлязоха глухарите. Наричат ги още и диви петли. И с право.

КРАЙ

© Марко Ганчев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издаелство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9191>]